

'VOL VAN GENADE EN WAARHEID'

'Als principes botsen', zo is mijn lezing aangekondigd. Dat heb ik zelf zo aangeleverd, maar toen ik vorige week nog even een gesprekje had met Pieter van Gent, kwamen we erachter dat ik het misschien beter 'Leven met genade en waarheid' had kunnen noemen. Dat zijn twee bijbelse woorden die op een mooiere manier uitdrukken waarover we het vanmiddag hebben.

'Genade en waarheid', misschien zijn dát wel de botsende principes waarmee we zo vaak worstelen. We willen recht doen aan de waarheid over homoseksualiteit, maar we willen ook genadig zijn voor mensen die zich niet aan die waarheid houden.

De principes komen helemaal samen in de Heere Jezus Christus, over wie Johannes in 1:14 zegt 'Het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond [-] vol van genade en waarheid.' Jezus getuigde van de Waarheid, Hij was de Waarheid zelf. Maar Hij dwong zichzelf nooit op. Dat valt me op als je bijvoorbeeld de geschiedenissen leest van de vrouw bij de put (in Johannes 4) en van de ontmoeting met Zacheüs (in Lukas 19). De waarheid over waar het fout zit in hun leven komt boven tafel, maar dat gaat niet op de manier van: 'En nu moet je eens goed naar Me luisteren! Zie je niet hoe fout je bezig bent?' Jezus benadert hen vanuit een liefdevolle en genadige relatie. Dát is als het ware de bedding waarin de waarheid genoemd kan worden.

Konden wij dat maar net zoals Jezus dat kon: de waarheid op een genadige manier in het licht stellen, zonder dat we daarmee mensen van ons verwijderen. Maar hier voelen we juist onze verlegenheid. Hoe doen we dat? Hoe presenteren we zowel Gods liefde voor zondaren als Zijn waarheid over de zonde? Als we te veel aan de kant van de liefde zitten, doen we tekort aan de waarheid. Als we alleen maar aan de kant van de waarheid zitten, kunnen we tekort doen aan de liefde.

Daarover willen we het vanmiddag hebben. En laten we daarbij van tevoren gelijk maar onze onmacht erkennen. Zoals de Heere Jezus het deed, kunnen wij het niet. We kunnen ons afvragen hoe Hij in bepaalde situaties zou handelen en reageren, maar heel vaak leidt dat niet tot antwoorden waarvan we kunnen zeggen: 'Nou, dat is duidelijk en eenvoudig: we moeten het zus of zo doen.' Daarvoor is onze kennis te beperkt en daarvoor missen we de geestelijke antenne die Jezus volmaakt had. Maar we mogen er wel naar blijven zoeken – biddend om inzicht.

Iemand die daar in haar leven veel mee geworsteld heeft, was mijn moeder – ze is vier jaar geleden overleden. Ik kom uit een gezin met zes kinderen, van wie de twee oudsten het geloof waarmee ze zijn opgevoed min of meer hebben losgelaten. U zult begrijpen dat dat haar veel verdriet heeft gedaan. Ik weet zeker dat ze juist voor deze twee broers heel veel heeft gebeden.

Met name met één van mijn broers zijn er veel conflicten geweest, die mijn moeder dan altijd weer probeerde te lijmen. Want ze wilde haar zoon niet kwijtraken. Dat plaatste haar nogal eens voor lastige situaties.

Het meest duidelijk werd dat misschien wel toen deze broer een lat-relatie kreeg – met een vrouw wel te verstaan, het ging dus niet om homoseksualiteit. Aan het begin van deze relatie zou hij met haar een weekend op bezoek komen bij mijn ouders. Maar, zo zei hij, ze kwamen alleen als mijn moeder een tweepersoons bed voor hen klaarmaakte. Als ze daartoe niet

bereid was, kwamen ze niet. Hij was daarover natuurlijk niet voor niets zo duidelijk, want hij wist drommels goed dat dat niet volgens de principes was van mijn ouders.

Misschien had uzelf anders gereageerd, dat kan ik me goed voorstellen, maar met de nodige gewetenswroeging is mijn moeder overstag gegaan. Ze heeft een tweepersoons bed opgemaakt. Ze was té bang dat ze anders haar zoon kwijt zou raken.

Menselijkerwijs gesproken heeft ze daarmee de – toch al kwetsbare – ouderzoon-relatie gered. Ik weet zeker dat mijn broer daar nooit uit heeft geconcludeerd dat m'n moeder het eens was met hoe hij de relatie met z'n vriendin vormgaf. Hij wist drommels goed dat dat niet zo was. Maar hij heeft wel gewaardeerd dat mijn moeder bereid was haar principes terzijde te schuiven ter wille van hem en zijn vriendin

Was het goed wat mijn moeder deed? Of heeft ze daarmee haar bijbelse principes, de waarheid, verloochend? Was ze genadig waar ze helemaal niet genadig had mogen zijn? Ik doe daar nu even geen uitspraak over. Wel constateer ik dat deze broer altijd veel respect heeft gehad voor het geloof van mijn moeder. Bij haar begrafenis vier jaar geleden was hij actief betrokken bij de inhoudelijke kant van de rouwdienst. Ik zal nooit vergeten dat juist hij het was die voorstelde om op het bedankkaartje voor de aanwezigen bij de begrafenis, een paar regels uit Psalm 56 te zetten. Hij vond dat daarmee goed uitgedrukt werd welke erfenis mijn moeder aan iedereen zou willen meegeven.

Zo'n situatie als die ik heb beschreven, zult u mogelijk ook hebben meegemaakt. Uw zoon of dochter heeft een homoseksuele relatie en u voelt zich voortdurend in de spanning staan tussen genade en waarheid.

Maar laten we eerlijk zijn, ook zonder dat er sprake is van homoseksualiteit kan er zo'n situatie ontstaan. Ongetrouwd samenwonen in een heteroseksuele relatie, er in het algemeen een niet-christelijke levensstijl op nahouden (bv. op de zondag), er zijn tal van manieren waarop we te maken kunnen krijgen met familieleden die niet leven volgens de Bijbel. Voor ons spitst zich dat misschien toe op kwesties die te maken hebben met homoseksualiteit, maar dat is niet het enige.

Het is in het algemeen lastig om verbonden te zijn en te blijven met mensen die leven volgens andere, niet-bijbelse, principes. Of in ieder geval: het kán lastig zijn. Omgaan met gelijkgezinden gaat tot op zekere hoogte vanzelf. Je begrijpt elkaar, je hebt grosso modo een zelfde levensstijl en dat is prettig. Je hoeft jezelf niet voortdurend te verantwoorden en je hoeft niet bang te zijn dat er bijvoorbeeld op een bruiloft gekke dingen gebeuren waarbij je je niet thuis voelt. Bij mensen die anders in het leven staan dan jij, moet je dat altijd nog maar afwachten. Het zou op een bepaalde manier makkelijker zijn als je je van hen afzijdig kon houden.

Maar juist dat is wat we niet kunnen én niet mogen. Ik benadruk dat, omdat ik het idee heb dat sommige reformatorische christenen die neiging hebben – zich afzijdig houden van andersdenkenden. Op Refoweb beantwoord ik de vragen die gaan over homoseksualiteit en de laatste tijd ook over transgenderisme. Ongeveer 15% van de vragen gaat erover of je mag omgaan met iemand die een homoseksuele relatie heeft of die in transitie wil. Want stem je daarmee niet in met hun foute keuze?

De laatste keer dat ik zo'n vraag kreeg, heb ik daarop geantwoord dat we als christelijke minderheid in een seculiere maatschappij steeds vaker met dit soort situaties geconfronteerd

zullen worden. 'We hebben voortdurend te maken met mensen die een keuze maken die naar ons inzicht niet goed is. En toch moeten we met hen blijven omgaan. God vraagt ons niet om ons terug te trekken in bastions van allemaal gelijkgezinden. Op een bepaalde manier zou dat wel makkelijker zijn, maar we zijn bedoeld als het zout van de aarde, niet van de eigen zoutpot.

We moeten beseffen dat we vreemdelingen op aarde zijn. Zoals het volk Israël als vreemdelingen leefde in ballingschap in Babel. Er waren in die tijd profeten die het volk opriepen om zich afzijdig te houden, want, zo zeiden ze, 'jullie mogen de koning van Babel niet dienen'. Maar God zegt dan: deze profeten spreken niet namens Mij. 'Brengt uw halzen onder het juk des konings van Babel, en dient hem en zijn volk, zo zult gij leven' (Jer. 27:12). En even verder: 'Zoekt de vrede van de stad waarheen Ik u gevankelijk heb doen wegvoeren, en bidt voor haar tot de Heere: want in haar vrede zult gij vrede hebben' (29:7).

Dat is eigenlijk een schokkend gegeven. We maken deel uit van een zondige wereld, zoals ook Jezus deel uitmaakte van een zondige wereld, en eigenlijk zijn wij er door onze gebeden mede de oorzaak van dat God deze zondige wereld nog in stand houdt. Iemand zei ooit: 'Het gebed van de kerk is de kurk waarop de wereld drijft.' Indirect maken wij het dus mogelijk dat de wereld blijft zondigen. God vraagt ons niet om het kwaad met wortel en tak uit te roeien. We moeten het onkruid tussen de tarwe laten staan en het oordeel aan God overlaten. Dat brengt met zich mee dat we soms het gevoel hebben dat we vieze handen krijgen. Dat kan niet anders.

Dat mogen en moeten we doen in de spanning tussen genade en waarheid. Daar wil ik nu wat dingen over zeggen, eerst over de waarheid en dan over de genade.

De waarheid

Eerst dus over de waarheid en ik wil dat toespitsen op het thema homoseksualiteit. Om te beginnen moeten we dan voortdurend beseffen dat dé Waarheid een Persoon is, namelijk de Heere Jezus Christus. Centraal in het christelijk geloof staat dus niet een waarheid over homoseksualiteit – zelfs niet voor onze homoseksuele zonen en dochters – maar de waarheid over Jezus Christus en Die gekruisigd. Daarmee zeg ik niet dat de waarheid over homoseksualiteit er niet toe doet, maar als uw zoon of dochter Christus niet kent, zou ik met hem of haar liever praten over Jezus dan over het feit dat de Bijbel geen ruimte laat voor de homoseksuele relatie.

'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ook elke homo die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:16). Ik ben ervan overtuigd dat het belangrijkste niet is wat uw zoon over homoseksualiteit denkt, maar hoe hij over Jezus denkt. Als uw zoon of dochter verloren gaat, is dat niet omdat hij of zij een homoseksuele relatie had, maar omdat hij Christus niet kende.

Wat ik net al zei: als Jezus zondaren ontmoet, confronteert Hij hen niet in de eerste plaats met hun zonden, maar met zichzelf. We lezen verschillende voorbeelden van personen die daardoor 'als vanzelf' ontdekt werden aan hun zonden, maar dat was niet altijd zo. Je zou de indruk kunnen krijgen dat Jezus wel wat duidelijker over de zonden van het volk had kunnen spreken, maar dat doet Hij niet. Hij verbloemt de zonden niet, maar Hij confronteert zondaren in de eerste plaats met zichzelf!

Denk maar aan de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw bij de bron. Als Jezus haar ontmoet, begint Hij niet met het oordeel uit te spreken. Hij begint met het presenteren van

zichzelf. Hetzelfde zien we bij de geschiedenis van Zacheüs in Lukas 19. Jezus zegt dan niet: 'Zacheüs, Ik heb een appeltje met je te schillen', maar: 'Zacheüs, Ik moet heden in uw huis blijven.' En dan staat er zo veelzeggend bij: 'Allen die het zagen, murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondige man ingegaan, om te herbergen.' Misschien zeggen ze dat ook wel over u als u op bezoek gaat bij een familielid dat in een homoseksuele relatie leeft...

Dat gezegd hebbende, geloof ik dat we óók mogen getuigen van Gods waarheid over homoseksualiteit. Ik zou zeggen: uit het feit dat u blijft omgaan met uw ongelovige en/of in zonde levende zoon, mag hij niet kunnen opmaken dat het u helemaal niet uitmaakt of zelfs dat u het eigenlijk wel goed vindt zoals hij leeft. Dat zou een verloochenen van Gods waarheid zijn.

Ik denk hierbij aan het verhaal van een Amerikaanse voorganger, Caleb Kaltenbach. Hij werd (zeg maar) vaag-christelijk opgevoed door ouders die op een gegeven moment scheidden en beiden een homoseksuele relatie aan gingen. Toen Caleb later tot levend geloof kwam, zat hij met een groot probleem: 'Hoe vertel ik het mijn ouders?' En hoe blijf ik van mijn ouders houden zonder te verloochenen wat inmiddels mijn overtuiging over homoseksualiteit is geworden? In zijn indrukwekkende boek 'Messy Grace' vertelt hij hoe hij daarmee is omgegaan. Toen het erop aankwam, heeft hij het gewoon tegen ze gezegd: 'Ja, ik geloof dat het een zonde is om in een homoseksuele relatie te leven, maar daarom hou ik niet minder van jullie.'

Iets dergelijks zeg ik vaak tegen jongeren die vragen hoe ze moeten omgaan met een broer of zus, een vriend of vriendin die een homoseksuele relatie is aangegaan. 'Jij hebt niet het recht om hen af te wijzen omdat ze in jouw ogen een foute keuze maken, maar je hebt wél het recht op jouw mening over homoseksualiteit.' Als die vriend dat niet van jou accepteert, is het niet jouw schuld als jullie vriendschap daardoor breekt.

Ik was ooit bevriend met iemand die ook homo is. Toen hij een vriend kreeg, heb ik dat gerespecteerd. Ik nodigde hem uit voor mijn verjaardag en zei expliciet dat hij zijn vriend mee moest nemen. Maar dat was voor hem niet genoeg. Hij eiste van mij dat ik zijn relatie als het ware zegende en ermee instemde. Toen heb ik gezegd: 'Dat is niet eerlijk. Ik respecteer jouw keuze om een relatie aan te gaan. Je vriend is echt welkom op mijn verjaardag. Maar ik blijf mijn mening houden over homoseksualiteit. Dat zul je van jouw kant moeten respecteren.' Helaas is onze vriendschap daarop stukgelopen, maar ik voel me daar niet schuldig over.

U hebt dus het recht op uw mening over homoseksualiteit en het kan niet zo zijn dat u zich gedwongen voelt om die mening maar in te slikken. Daar mag u best duidelijk over zijn. Het maakt natuurlijk wél uit hoe u die mening uit. Een paar overwegingen daarbij.

- Blijf die mening niet te pas en te onpas herhalen. Dat heeft geen enkele zin, of werkt zelfs averechts. Pas er bovendien voor op dat u het vooral zegt om uzelf vrij te pleiten, zodat u tegen uw kerkvrienden kunt zeggen dat u er heel duidelijk over bent geweest – méér dan dat u werkelijk de relatie zoekt met uw zoon of dochter. De waarheid wordt niet méér waarheid door er steeds op te blijven hameren.
- Wees hierin niet hypocriet, uit een soort selectieve verontwaardiging. Een ouderling vertelde me ooit dat hij een zoon had die samenwoonde met een meisje, en een dochter die een lesbische relatie had. Die zoon mocht wél thuiskomen, maar zijn dochter niet. En als we denken dat wij onze homoseksuele kinderen de les moeten lezen, is het begrijpelijk dat zij erop letten hoe wij verder omgaat met onze ethische principes. De maat die wij hen voorhouden, moeten we ook onszelf voorhouden. Het kan niet zo zijn

dat we streng zijn als het gaat over seksualiteit en ondertussen met een korreltje zout nemen wat de Bijbel zegt over eerlijk omgaan met ons geld.

- Communiceer uw mening niet uit angst of boosheid of teleurstelling. Het is de toon die de muziek maakt. Het is ook niet eerlijk om uw kinderen te verwijten dat ze u met een vervelend gevoel opzadelen - omdat u bang bent voor de reactie van de omgeving, of omdat het u boos maakt dat ze zich hebben laten beïnvloeden door de wereld, of omdat u teleurgesteld bent in het effect van uw opvoeding. Dat kan allemaal waar zijn, maar ik kan u verzekeren: als u met die toon het gesprek aangaat, zal dat niet helpen. Want dan lijkt het alsof het meer om uzelf gaat dan om uw kind.

Genade

Dan een paar opmerkingen over de genade. U snapt hopelijk dat we er niet zijn als we de waarheid vertellen met de simpele toevoeging: 'Maar ik zeg het uit liefde hoor!' Iets wordt niet liefdevol gezegd door er het woordje 'liefde' aan vast te plakken. Soms doen wij dat, zo van: 'Ik bedoel het niet verkeerd hoor, maar...' en dan komt er een lelijke veeg uit de pan. Daaruit blijkt géén liefde.

Want liefde is maar niet zomaar een woord, het is een *werkwoord*. Als de liefde werkt, dan is dat te merken, dan was dat al te merken vóórdat uw zoon of dochter keuzes ging maken die u verdriet doen. Als dat niet zo is geweest, of onvoldoende zo is geweest, zou ik erg terughoudend zijn in het vertellen van de bijbelse waarheid over homoseksualiteit. Daar is dan eigenlijk onvoldoende bedding of draagvlak voor.

Maar misschien kan het besef van Gods genade juist dan een impuls zijn voor het uiten van liefde voor een zoon of dochter dat niet leeft naar Gods geboden. Twee redenen wil ik daarvoor noemen. Ik gebruik daarvoor dogmatische termen die u misschien wel kent: Gods bijzondere genade en Zijn algemene genade.

De eerste is een besef van Gods **bijzondere** genade voor zondaren. Gods liefde gaat juist uit naar zondaren, niet naar mensen die netjes leven. Dus eigenlijk zou je zelfs kunnen zeggen: hoe groter een zondaar, des te meer gaat Gods liefde naar hem uit. Ik denk aan die heel bijzondere tekst in Romeinen 5 vers 8: 'God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.'

Nu weten wij niet van tevoren voor wie Christus gestorven is in de zaligmakende zin van het woord. Maar uit deze tekst kunnen we opmaken dat áls een zondaar tot bekering komt, dat Gods liefde er al was toen hij nog een zondaar was. En wat zou het mooi zijn als achteraf blijkt dat wij, als ouders of familielid, kanaal van die liefde zijn geweest. Dat hij ervaart dat onze liefde er niet van afhing of iemand netjes leeft. Dat schrijft Caleb Kaltenbach ook in zijn boek: 'Mijn liefde voor mijn ouders was niet gebaseerd op de keuzes die ze in hun leven gemaakt hadden.'

Ik moet hierbij denken aan een Baptistengemeente waar ik een keer was. Op een gegeven moment was in die gemeente een oudere homoseksuele man gekomen. Zijn partner was gestorven, maar het was niet zo dat die man achteraf spijt had van zijn homoseksuele relatie.

Na verloop van tijd werd die man ziek. Hij was alléén overgebleven, niemand van zijn vroegere homoseksuele vrienden bezocht hem meer. De enigen die contact met hem hadden, waren mensen uit de Baptistengemeente. Ze verzorgden hem, kookten voor hem en wat niet al. Dat deden ze niet op voorwaarde dat hij schuld beleed over zijn homoseksuele relatie. Ze deden het onvoorwaardelijk, uit liefde, omdat ze wisten dat God dat van hen

vroeg. Hoe het met deze man afgelopen is, weet ik niet, maar ik denk dat de houding van deze gemeente wel een voorbeeld voor ons is. Laten we onvoorwaardelijk onze kinderen liefhebben, juist als ze verkeerde wegen gaan.

Dat is dus Gods bijzondere genade voor zondaren. Het andere is Gods **algemene** genade voor zondaren. De Heere Jezus zegt in Mattheüs 5 vers 44: 'Hebt uw vijanden lief [-] want Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden.' Vanuit zijn algemene genade zegent God ook mensen die Hem niet volgen. Dat mogen we niet terzijde schuiven, alsof dat niets waar is.

Dat betekent dat als mensen in zonde leven, dat niet alles wat ze doen daarmee zondig wordt. Ook in hun leven geeft God mooie dingen waarmee we ons mogen en moeten verbinden. Concreet bijvoorbeeld: liefde in een lesbische relatie is liefde en geen perverse liefde. We mogen vinden dat die liefde niet seksueel beleefd mag worden, maar daarmee is die relatie niet één en al zonde. Het goede wat er in is, mogen we honoreren en ons eraan verbinden.

Ik kwam daarover een heel mooi citaat tegen in een artikel over de vraag of je naar de bruiloft van twee homo's mag gaan. Daar wil ik straks afzonderlijk op ingaan, maar alvast dit citaat vooraf.

'Ik geloof dat God sommige mensen roept tot een toegewijde, zelfopofferende liefde voor een andere persoon van hetzelfde geslacht. Laat me duidelijk zijn: Ik geloof niet dat die liefde op een seksuele manier geuit mag worden. Maar sommige mensen die trouwen met iemand van hetzelfde geslacht, doen dat uit een roeping tot liefde, zelfs als ze de aard van die liefde misverstaan. We moeten die zoveel mogelijk steunen. Als een vrouw beledigingen vergeeft en nederig excuses aanbiedt voor haar eigen fouten, als ze zorgt voor kinderen, als ze luistert, troost en leert de behoeften van anderen te stellen boven haar eigen voorkeuren, dan zijn dat daden van liefde. Die worden niet waardeloos of liefdeloos omdat ze plaatsvinden in een lesbische relatie.'

Mij helpt dat om tóch mee te leven met een meisje dat ik ken wiens lesbische relatie uit ging. Ze weet dat ik een andere mening heb over de homoseksuele relatie. Maar dat neemt niet weg dat ik oog en oor wilde en mocht hebben voor haar verdriet. Het zou liefdeloos zijn geweest als ik gereageerd had in de trant van: 'Ik vond het überhaupt al verkeerd dat je die relatie had.'

Eén probleem werd daarmee trouwens voorlopig uitgesteld, want ik zat me al af te vragen wat ik zou doen als ze met haar vriendin in het huwelijk zou treden. Ik weet zeker dat ik dan een uitnodiging voor de bruiloft zou krijgen, inclusief de kerkelijke inzegening. Hoe zou ik dan omgaan met de spanning tussen genade en waarheid?

Misschien heeft u zelf al eens voor zo'n situatie gestaan. Dat lijkt me erg lastig, zeker als het maar niet gaat om een kennis, maar om je eigen zoon of dochter. Je wilt je bijbelse principes niet verloochenen, maar ook je zoon of dochter niet. Natuurlijk kan ik u niet vertellen hoe u hiermee moet omgaan of had moeten omgaan. Het enige wat ik vanmiddag kan, is een paar overwegingen op een rij zetten die mogelijk een rol kunnen spelen. Ik ben wel benieuwd of u daar straks nog andere overwegingen naast wilt zetten. Voelt u zich vooral vrij om dat te doen.

Ik ga er daarbij van uit dat er nog contact is en dat u de gelegenheid hebt om naar de bruiloft toe te gaan. Dan zijn er verschillende mogelijkheden met aan het ene uiterste dat u alsnog

het contact helemaal verbreekt, en aan het andere uiterste dat u gewoon naar de bruiloft gaat en zoveel mogelijk meedoet met alles. Ik denk dat de meesten van u geen van beide zullen doen. Met de eerste optie, het contact verbreken, zou u tekort doen aan de genade. Met de tweede, gewoon gaan en in alles meedoen, zou u tekort doen aan de waarheid. Maar wat dan wel?

Het is te hopen dat uw zoon of dochter weet – en vooral ook: in de praktijk ervaren heeft – dat u hoe dan ook van hem of haar houdt, ook (of juist) als hij keuzes maakt die u vanuit de Bijbel moet afkeuren. En hopelijk is die liefde wederzijds. Als dat zo is, geeft dat ruimte voor het getuigen van de waarheid. Het kan dan zelfs zo zijn dat u de bruiloft verzuimt, zonder dat dat de relatie onder druk zet. In een artikel las ik: ‘Sommige mensen kunnen al zoveel liefde hebben getoond dat hun vrienden een beslissing zouden begrijpen om een homohuwelijk niet bij te wonen.’ ‘Maar’, zo gaat het artikel verder, ‘in de meeste gevallen denk ik dat het ‘t beste is om je gezicht te laten zien.’ Ik zeg niet dat de schrijver daarin gelijk heeft, maar ik vind het wel een interessante gedachte.

Maar wat is dan je gezicht laten zien? Kun je dat maken zonder je principes te verloochenen? Ik tast deze vraag voorzichtig af. Als u uw gezicht zou laten zien, zie ik daar twee mogelijke rechtvaardigingen voor.

- We zijn misschien allemaal wel eens naar een bruiloft geweest waar vanuit christelijk oogpunt op z'n minst vragen bij te stellen waren. Gaan we bijvoorbeeld naar een bruiloft die het gevolg is van een eerdere scheiding? Ook dat is niet bijbels, maar mogelijk gingen we er wel naar toe. Al was het maar uit fatsoen. En bij de receptie zeiden we niet: ‘Gefeliciteerd met jullie huwelijk’, maar zoiets als: ‘Gods zegen gewenst!’ We wensten hen als het ware Gods bijzondere genade toe. Zou je zo ook niet naar de bruiloft van uw homoseksuele zoon of dochter kunnen gaan? Ik ga er dan van uit dat uw zoon of dochter weet dat u veel moeite hebt met de relatie, daarover heeft u al een keer met hem gesproken. Maar desondanks wenst u hem en zijn partner het beste toe. Als dat de relatie met uw zoon verbetert of goed houdt, is dat misschien een overweging waard. Vergelijkbaar met mijn moeder die een tweepersoonsbed opmaakt, hoewel mijn broer wist dat ze daar principiële bezwaren tegen had.
- De tweede overweging is wat ik net al zei over algemene genade. We wijzen het seksuele aspect van de relatie af, maar daarmee hoeven we niet te ontkennen dat er sprake is van oprechte liefde. Ik sprak eens een niet-christelijke homoseksuele man die door een collega meegenomen was naar een avond van mij over homoseksualiteit. Na afloop vertelde hij me over zijn relatie en over de plaats van seksualiteit daarin. Hij zei: ‘Ik weet zeker dat als mijn partner en ik, bijvoorbeeld door ziekte, geen seks meer konden hebben, dat ik hem trouw zou blijven.’ Zijn christelijke collega, getrouwd met een vrouw, erkende dat hij daar veel respect voor had. ‘Ik zou dat zelf erg moeilijk vinden’, zei hij. Ik bedoel maar: ook in een homoseksuele relatie kunnen heel mooie dingen voorkomen. Dingen die we mogen en moeten respecteren en die niet ‘fout’ worden omdat ze onderdeel zijn van een homoseksuele relatie.

Iets anders is het als het huwelijk ook kerkelijk bevestigd wordt. Of in ieder geval: ik kan me voorstellen dat ik wél naar de receptie zou gaan, al is het maar kort, maar niet naar de kerkelijke bevestiging. Want daar wordt met zoveel woorden ontkend of verdraaid wat de Bijbel zegt over het huwelijk. Is het niet te veel een verloochening van de waarheid als we daaraan meedoen? En mag ik van die ander dan niet verwachten dat hij begrip heeft voor mijn moeite ermee?

Hier laat ik het bij. Mijn bedoeling was niet u te vertellen hoe u in dit soort gevallen moet handelen. Ieder zal daarin zijn eigen afwegingen maken. Maar het zou mooi zijn als ik u geholpen heb om iets van Jezus te laten zien, juist als principes botsen. In genade en waarheid.